

[Glistrup].

store lønstigninger som konkurrentlandene, kunne komme til at ligge som et land, der havde lønstigninger, der måske var en fjerdedel eller en femtedel af det, som konkurrentlandene har. Det gør nemlig en gevaldig forskel, når man kigger på f. eks. arbejdsløshedstal og betalingsbalanceunderskud. Her vil det selvfølgelig være således, at hvis arbejdsgiverne kan holde sig på det samme omkostningsniveau, som de har i øjeblikket, så vil udviklingen i udlandets lønomkostninger på måske 4 pct., måske 7 pct. – alt efter hvilket land vi kigger på – føre til, at det i mangfoldige brancher vil være således, at udlandets priser vil løbe foran vore, således at vi kan beskæftige de 150.000, som i øjeblikket er arbejdsløse, og at vi i stedet for at sende vores finansminister ud og låne 1 mia kr. om måneden kan sende ham ud og tilbagebetale 1 mia kr. om måneden. Det ville være helt, helt anderledes, hvis man benyttede den mere moderne facon.

Min tid er udløbet, jeg skal derfor slutte med at henvise til de to udmærkede fremskridts-taler, der blev holdt af hr. Johan Philipsen og hr. Ellemann-Jensen, som fuldstændigt udtrykte fremskridtspartiets synspunkter på væsentlige dele af den foreliggende sag.

Alfred Hansen (DR):

Situationen kan ikke undre os, der nu igen et års tid har vænnet os til, at augustforligspartierne i skøn samdrægtighed har reddet Danmark hver anden måned. Man reddede Danmark sidste gang i marts måned – nu er man altså nede på at redde Danmark hver måned – med energibesparende foranstaltninger og en velsignet elafgift, som var en stor belastning for erhvervslivet, specielt de små virksomheder. Og nu kommer man så her igen og skal til at prøve at diktere, hvordan samfundet uden for Christiansborg skal fungere. Hver gang man skal have den danske befolkning til at sluge disse piller, henviser man til, at det er nødvendigt af hensyn til vores konkurrenceevne, og hver gang må den danske befolkning finde sig i det og tro på, at nu må det nok lykkes. Det er ikke lykkedes endnu. Renten er steget, arbejdsløshedstallet er steget, gælden til udlandet er steget. Alt er steget – bortset fra humøret og kurserne.

Augustforligspartierne hænger sammen som ærtehalv. Det eneste, jeg venter på her i tin-

get, er, at de finder sammen om en fælles ordfører i de politiske forhandlinger. Desværre undgår vi nok ikke at få dette lovforslag vedtaget, men så gerne, at man så i hvert fald efter vedtagelsen af dette lovforslag ville erkende, at vi må over til frie forhandlinger i folketings-salen, frit fra sag til sag, så også augustforligspartierne en gang imellem kan få lov at stemme, som de har lyst til.

Hvorfor er der usikkerhed på arbejdsmarkedet, blandt arbejdsmarkedets parter, såvel arbejderne som arbejdsgiverne? Det er der, fordi man ikke kender de politiske konsekvenser. Man ved ikke, hvad politikerne finder på den næste måned. Man savner en langsigtet politik. Politikernes væsentligste opgave er at afstikke nogle politiske rammer. Jeg er overbevist om, at arbejdsmarkedets parter vil kende deres ansvar, når de ved, hvilke vilkår de har at arbejde under.

Man fortsætter med at spille flottenhejmer. For en 14 dage siden blev der vedtaget en finanslov med stadig stigende udgifter, hvor man i og for sig ikke, hvis man skulle se på augustforligspartiernes vedtagelse af de forskellige forslag, kunne se, at der var krise i det danske hus. Man fortsatte med at dele ud til højre og venstre. Man glemmer ligesom, at man skal ud og hente de samme penge hos de samme mennesker, som får dem. Man har ikke gjort sig klart i dette ting i mange år, hvad der er naturlige fællesopgaver, og hvad det enkelte menneske bedre, billigere og mere menneskeligt tilfredsstillende selv kan klare. Dette vil vi fra retsforbundets side gerne hjælpe dette ting med. Men det er en betingelse, at man så også lytter og tager os med i forhandlingerne.

Jeg tror, det er vigtigt fremover, at vi skæver til hovedårsagen til landets problemer, og jeg kunne godt tænke mig at slutte med at spørge, om ikke ministeren tror, at renten i og for sig er en lige så stor belastning for det danske erhvervsliv, som lønningerne er. Renten skal erhvervslivet leve med mange år frem i tiden. Erhvervslivet har taget lånene hjem til en bestemt kurs og til bestemte renter, og renten vil altså fortsat være en kolossal belastning.

Jeg vil slutte med at sige: i øvrigt mener jeg, at alle de samfundsskabte værdier bør inddrages til samfundets fælles husholdning, så det, vi selv skaber i kraft af vores egen indsats, i større udstrækning kan tilfalde os selv.